Івасик все маленький та маленький. І рік йому — маленький. І п’ять — маленький. І дванадцять — маленький. І все мати біля нього:

— З’їж, Івасику!

— Випий, Івасику!

— Ляж поспи, Івасику!

Ліг він, пообідавши, спати, а мати взяла штани й випрала — любила, щоб син у чистеньких ходив.

А тут до вікна хлопці і кричать:

— Іване, Іване, вставай! У кіно ходім, там картина гарна! Тут Івась як не схопиться! До штанів, аж вони проти сонечка сохнуть. Що тут робити? Хоч без штанів біжи! Хлопці дивляться у вікно, радять:

— А ти батькові одягни. Та мерщій! А то спізнимося! Кинувсь Івась до батькових. Схопив, почав натягати, а вони не натягаються. Насилу у холоші ноги позаганяв.

Обстебнувся, підперезався і до дзеркала — глянути, чи гарно.

Аж дивиться, а йому батькові штанці — по колінця!

Все маленьким ходив Івасик і не помітив, як його під стелю вигнало!